

“Encara ara, quan s’ha de parlar d’humor només conviden els hòmens”

ENTREVISTA A

Pepa Plana pallassa i actriu

Sant Jaume d'Enveja Oriol Gracià

Es definix com a nòmada, però des que es va decretar l'estat d'alarma del mes de març que gairebé no s'ha mogut de casa, als afores de Sant Jaume d'Enveja. Divendres passat la Pallassa Pepa Plana va actuar a l'Auditori Felip Pedrell de Tortosa i dissabte a Alcover a l'Alt Camp, on va portar *Veus que no veus*, un espectacle per a adults que repassa els números clàssics de pallassos pel sedàs del feminisme. “El de Tortosa i Alcover, han estat els dos únics ‘bolos’ d’este desembre. Ara ja no tenim res programat fins al febrer”, explica. Com a molta gent, la pandèmia l’ha obligat a cancel·lar plans, ajornar il·lusions i a abaixar el ritme de feina. I hem aprofitat esta pausa per a trucar-li ara, tot és millor telemàtic i parlar de la vida i la professió.

Pregunta: Just fa una setmana que vaureu rebre un dels Premis Butaca de teatre. Enhorabona.

Resposta: Estem contentíssimes i més en un any complicat com este. *Veus que no veus* està agraït i la Noèl Olivé i jo ens ho passem pipa dalt l’escenari. L’espectacle el vam estrenar fa un any al Festival de Pallassos de Cornellà, al gener vam fer temporada a l’Escenari Brossa de Barcelona. I després... el coronavirus.

P: Com ha viscut el confinament una persona com tu, tan avesada a anar amunt i avall?

R: El primer confinament el vaig

viure estupefacta. Teníem programades moltes actuacions i de cop ens vam veure tancats a casa. Vaig necessitar unes setmanes per a entendre-ho. Vaig fer el meu primer hort, per esta necessitat d’aturar-me, pensar i arrelar. Però en realitat jo soc de consciència nòmada i he decidit que no tornaré a plantar tomates. Tinc ganes de moure’m i cada cop em sento més efervescent. Estem reubicant dates d’espectacles i ja he començat a pensar en un nou espectacle.

P: Un nou espectacle sense haver pogut girar gaire el darrer?

R: Al *Veus que no veus* encara li queda llarga vida. Jo soc pallassa de repertori, vull dir que si m’ho demanen, puc fer espectacles de fa cinc o deu anys. Però reconec que és complicat, perquè vivim en una espiral perversa, on tot allò que tinga més d’un any ja és vell. I és difícil que els programadors contracten espectacles antics. Això ens porta a produir, produir i produir per no perdre pistonada, quan en realitat el problema del nostre sistema teatral i de les polítiques públiques culturals és a l’exhibició. Per què cal crear tants espectacles, si després no hi ha prou escenaris?

P: T’has hagut de reinventar?

R: No m’agrada gens esta paraula, perquè porto tota la vida reinventant-me. Jo tinc clar que vull fer teatre, i no sé si el 2021 podré ser al Festival Grec o al Festival Trapezi o si tindrè molt o pocs ‘bolos’,

“El moviment feminista ha fet passos de gegant, però no podem tirar coets d’alegria perquè els micromasclismes hi són, i el pitjor de tot és que sovint ni ens n’adonem”

però soc com un GPS iestic acostumada a recalcular la ruta. Això no impedeix que molts dies em desespere preocupada, perquè la incertesa genera un estrès emocional difícil de gestionar.

P: A *Veus que no veus* es demostra que l’humor és una eina fonamental combatre l’estrès i per a promoure la denúncia. La reivindicació de la dona a escena hi és tota l’estona.

R: Este humor femení es veu

amb més o menys contundència en tots els meus espectacles. A *Veus que no veus* es nota especialment, tot i que de vegades crec que ens quedem curtes. En tot cas, este no és un espectacle que només vaja de feminisme. Parlo dels invisibles, dels qui hi són, però no veiem. Clar que les dones formen part d’esta col·lectiu, perquè per a gran part de la societat encara passem desapercebudes.

P: Durant l’espectacle reciteu fra-

ses d’artistes universals, com Pablo Picasso o Charlie Rivel, carregades de masclisme. “Les dones no servien per a fer riure”, va dir Rivel.

R: El problema no és que diguéssim una bajanada d’esta tipus, sinó que encara ara quan s’organitza un debat on s’ha de parlar d’humor només conviden els hòmens. És clar que Charlie Rivel va viure en una altra època i en un altre context, però em sembla interessant de recórrer als referents històrics per a posar en evidència que, avui, aquelles paraules són ben vives. El moviment feminista ha fet passos de gegant, però no podem tirar coets d’alegria perquè els micromasclismes hi són, i el pitjor de tot és que sovint ni ens n’adonem. ■